

DE WILDERNIS EN DE TELEFOONPALEN.

Heb je weleens op de verlaten hei telefoonpalen gezien? Ik wel, en dan moest ik er altijd over gaan mijmeren, wat een tegenstelling dat toch is: de stille hei, en daar die onafzienbare rij palen, zulk knap menschenwerk in de verder ongerepte natuur. Mijn kinderen luisterden zoo graag met hun oor tegen de palen, de zingzang van den wind in de draden, die je dan in je oor voelt gonzen, vonden ze zoo prachtig en ze dachten, dat de menschen alsmaar spraken langs dien draad, en dat dat hun stemmen waren. Van den wind wilden ze niets hooren — nu, dat liet ik zoo maar.

Maar als ik dan op zoo'n heel eenzame plek op ze zat te passen, zij van paal tot paal loopend en genietend dan moest ik vaak aan de onmetelijke wildernissen denken, waardoorheen de telefoon- en telegraaflijnen aangelegd zijn. Wat een werk! Hoe merkwaardig, daar in de diepste verlatenheid, in de grootste eenzaamheid, het knappe menschenwerk te vinden —. Het moet ook wel troostrijk zijn: wat zul je moe zijn bij het trekken door de wildernissen — het zal zijn, of er nooit een eind aan je reis komt — maar je ziet voor je oogen, dat er wel een eind aankomt; hier overal hebben menschen geloopt en gewerkt en ze zijn weg — hun reis is dan toch óók ten einde gekomen.

Kun je begrijpen, dat ik als praktisch mensch wel eens dacht: Hoe houden ze in de wildernis die palen steeds goed in orde? Ze rotten, ze waaien om, ze worden door den bliksem getroffen en — laten de wilde dieren hen met rust? Nu vind ik daar juist een interessant bericht uit Zuid-Afrika, dat de regeering daar zéér dankbaar is voor de prachtige uitvinding en de vorderingen van de draadloze telegrafie en telefonie, en dat ze die overal in de wildernis gaat invoeren. Want het onderhoud der palen en draden moet de allergrootste moeilijkheden met eeuwig zich herhalende kosten opleveren.

Het bericht ging over Zuid-West-Afrika. Neem de kaart van Afrika maar eens voor je. Dan krijg je heel in 't Zuiden de Kaapkolonie. En dan naar 't Noord-Westen toe: Zuid-West-Afrika met Aamaralanden, Groot Namaland, alles Engelsch gebied. Juist in de onmetelijke wildernissen van Zuid-West-Afrika ondervindt de telegrafie- en telefoniedienst de grootste moeilijkheden. En nog niet zoozeer door storm, bliksem en verrotting, als door de bewoners der wildernis. De olifanten krijgen er dartele buien en rukken dan zoo maar eens uit puur plezier een dozijntje telegraafpalen uit den grond. De giraffen bezeeren hun tengeren hals wel eens aan een draad, en dan moet de boel er maar ineens uit ook. De bavianen en apen beschouwen de palen en de draden als heerlijke gymnastiektoestellen, maken er allerlei toeren aan, wat niet bevorderlijk is aan 't goed overkomen van het telegram of het telefoongesprek. En natuurlijk gaat op een gegeven oogenblik den boel tegen den grond. Dan wonen er in dat gebied de Bosjesmannen, en die vinden de koperen draden zoo geschikt om er arm- en beensieraden van te maken. Je kunt begrijpen, hoeveel hoofdbrekens al die pleziertjes den Dienst van Telegrafie en Telefonie al hebben gekost!

Nu wordt er een ontvang- en zendinstallatie gemaakt aan den mond van de Oranjerivier. Over de hoofden heen van Bosjesmannen en Hottentotten zullen de telegrammen en telefoongesprekken gehouden worden. Gaat alles naar wensch, dan komen er verbindingen bij. Tot in het hart van de Wildernis, tot bij plaatsen met namen, die we in mooie groote boeken hebben gelezen, vol verhalen als sproken van Wonderland: Tsumeb, Grootfontein, Windhoek. Dan is 't uit met de pret der Olifanten, Giraffen, Bavianen, Bosjesmannen!

Nannie van Wehl.